

Місіс Деллоуей

Вірджинія Вульф

Як легко! Як приємно! Саме так вона почувалася кожного разу в Бортоні, коли ледь скрипнувши петлями, рвучко відкривала ставні вітражних вікон та пірнала у легку чистоту повітря. Вранішні подихи були не такими, як зараз - вони наче дрижали від прохолоди та ледь відчутної свіжості. Вони були, як перший моря поцілунок, як тихий хвилі шепіт, що холодом бринів, і все ж (для вісімнадцятирічної дівчини) не без крихітки таємничого «непередбачуваного». Вона завмерла, огорнена цим почуттям, з надією чекаючи, що ось-ось щось станеться. Очі її блукали деревами та травами, свіжим цвітом, що утопав у вранішньому тумані. А димка все вилялася та крутилася, плутаючись у їх гілках та листках; граки метушились, падаючи камінням вниз та знову пірнаючи у небо. Так вона і застигала, допоки голос Пітера Волша не тривожив її своєю несподіваною появою: «Спите серед овочів?» . Чи так це було? «А мені люди миліше за капусту». Чи саме так? Здається це він сказав одразу після сніданку, рано вранці, коли вона тільки з'явилася на терасі – цей Пітер Волш... Він повернеться з Індії з дня на день. В червні чи липні? Вона вже й забула коли – його листи були жахливо нудними. В ньому завжди запам'ятовувалось щось інше: його «крилаті» вирази, глибокі очі, ніжик в кишеньці, усмішка широка та удавана буркотливість, і звичайно, коли на думку вже нічого не спадає – кілька слів про капусту!

Вона завмерла на краєчку тротуару, чекаючи, коли ж приїде фургон. «Чарівна жінка», - саме так подумав про неї Скруп Первіс, який знав її не більше ніж інших Вестмінстерських сусідів. В ній було щось від пташки, певно від сойки: така ж блакитно-зелена, легенька, мов подих, непосидюча, хоча їй вже за п'ятдесят, а після недавньої хвороби зовсім сніжно-сива. Так і стояла вона там, тримаючись рівно, і зовсім не помічаючи тих, хто був довкола.

Проживши у Вестмінстері, дай Боже пам'яті, більше двадцяти років, Клариса кожного разу – серед неспинного вуличного шуму, або ж у важкій тиші ночі – десь у серці відчувала тріскуче, майже невовиме збентеження (хоча й казали, що це може бути ускладнення від грипу) перед тим, як Біг Бен проб'є свій час. Ось воно! Разом із дзвонами! Спочатку мелодійно, неначе попередження, а потім невідворотне – хід години. Свинцеві кола наче розчиняються в повітрі. «Які ж ми дурні», - думка з'явилася, мов проблиск, коли вона переходила Вікторія-стріт. Лиш Небесам відомо, як ми любимо, чому ми любимо, і чому так вчиняємо, як руйнуємось та як встаємо знову. А

Добавлено примечание ([1]): переклад

в цей час ті, кого життя так проклинає, сидять біля порогів та топлять негаразди у чарці. І закони їм не писані, адже, вона таки зрозуміла, вони теж люблять життя. Погляди випадкових перехожих, скрипи, гуркіт, важкі кроки, рев та стогін, автомобілі, численні екіпажі, фургони, рекламники на кожному кроці, вуличні музиканти та цілі оркестри, шарманки скрипучі та оперний спів літаків під хмарами – це вона любила. Життя. Лондон. Та червень у житті.

Переклад виконала студентка другого курсу факультету лінгвістики (група ЛА-02) Мартинюк Юлія